

Mese- vers

Mesék

A három hazug huszár

Három huszár baktatott az úton hazafelé. Megkapták az obsitot, hát jókedvükben füttyörésztek.

Amikor elfáradtak, egy öreg odvas fűz alá heveredtek. Ahogy körülnéztek egy kicsit, találtak egy zacskó aranyat. Igen megörültek neki, de hát hogyan osztozzanak rajta? Elaprózni nem akarták, így hát megegyeztek, azé legyen az arany, aki nagyobb tud mondani. Az egyik rá is kezdte:

– Az én öregapám földjén akkora óriási káposzta nőtt, hogy egy regement is jóllakhatott volna belőle.

1.

A másik megtoldotta:

– Nálunk meg van egy akkora üst, hogy egy napba tellett, mire körüljártam.

A harmadik sem akart alulmaradni:

– Nekem olyan öreganyám volt, hogy hátulról volt szeme.

Ezen aztán mind a hárman jót kacagtak. Az első megkérdezte:

– Mit csináltatok azzal az irdatlan nagy üsttel?

– Megfőztük benne a te káposztádat – felelte a második.

– Hát azt meg ki látta? – kérdezte a harmadik.

– Az a te vén, hátulról néző öreganyád!

– felelték rá mind a ketten.

Dőltek a nevetéstől. Az aranyon meg igazságosan megosztottak.

2.

Tordon Ákos: A három ólomkatona

Egyszer régen, hajdanán, három ólomparipán, három ólomkatona elment a csatába, golyólakomára. Golyólakomára.

A nagy golyólakomán az egyik elvesztette a fél karját. De észre se vette. A másik a fél lábát. De észre se vette. A harmadik a csákóját. De biz észrevette. De biz észrevette.

Nosza tüstént elindult, hogy azt megkeresse. Igaz, addigra már vége lett a csatának, a golyólakomának. Az ellenség megfutott. Szaladt, ahogy csak tudott. Vagy annál is jobban. Kifutott az országból, s bizony a világból is kiszaladt volna, ha futtában meg nem állítja a csákóját kereső ólomkatona harsány kiáltása:

– Az ércből öntött nagyagyúra, hol lelek rá a csákómra?! Szóljon, aki tudja! Szóljon, aki tudja!

1.

Ám senki se felelt. A rémületében megtorpant sereg gyors haditanácsot tartott volna, ha az ólomkatonánk időt hagyott volna erre. De még a tanácsba hívó trombitát se fújhatták meg. Épp akkor kondult meg a szomszéd faluban a déli harangszó. Csupa szívességből a szárnyára vette a megmérgezt ólomhuszár szavát, s világgá röpítette.

– Dézom, dézom, hej, mordézom, a gyáva ne parádézzon, de feleljen, ha kérdezem, becsülettel, egyenesen!

Erre már felelni kellett. Ezért egymásra néztek mind egy szálíg. Még biztatták is egymást a szemük sarkából:

– Szólj te, édes komám! Vagy te is elrontottad a gyomrod a golyólakomán?!

Hanem a szavuk csak nem jött meg, remegő kezükből kihullott a kardjuk. De volt egy táltos csikajuk. Az két nyericés közben megszólalt emberhangon:

– Pattanj csak a hátamra, ólomhuszárom, én tudom, hol a csákód, elröpítlek oda!

2.

Megörült az ólomhuszár, leugrott
ólomlováról, bizony csak akkor látta,
hogy a derék jószág erősen megsántult
mind a négy lábára. Rábízta hát a
nádbereki nagy hírű gyógykovácsra, aki
véletlenül épp arra őgyelgett, s azzal a
táltos csikó hátán termett.

Kilenc órán át repült vele a táltos csikó,
hegyek felett, völgyek felett, folyók
felett, tengerek felett. Tűnődhetett az
ólomvitéz, hogy eshetett meg, hogy
ilyen messzire gurult el a csákója? No,
de addigra már le is ereszkedett a táltos
csikó egy száztornyú palota
százoszlopos udvarára.

A palotaudvaron hét szökőkút
negyvenkilenc gyémántos sugara
szökellt a magasba, s hullott alá lágyan,
lágymeteoritokkal a hét kagylóforma
márványmedencébe.

3.

Ámult az ólomhuszár, s épp
körülcsodálkozott volna, amikor a
márványpadon egy csodaszép
tündérlányt pillantott meg. A tündérlány
olyan szép volt, hogy érette minden
áldott nap kerek egy órával később
pihent le a nap, mint másutt, hogy
tovább láthassa. Hej, az ólomhuszárnak
olyan melege lett egyszeriben a puszta
ránézéstől, hogy majd elolvadt.

– Hát te hogy kerülsz ide? –
csodálkozott a tündérlány, amikor
megpillantotta.

Az ólomhuszár hetykén pengetni kezdte
erre a sarkantyúját, hogy csengett-
bongott tőle a palota márvány udvara,
és elmosolyodott, de közben kissé
zavartan pödörgette ólombajszát:

– Hát...nagy csatában voltam, golyót
lakomáztam, s a golyólakomázás
közben elvesztettem a csákómat.
Csákókeresőben a táltos csikóm
röpített ide...

4.

A tündérkisasszony felkacagott:

– Aztán hol a te táltos csikód, mert bizony én semerre se látom.

Körülnézett a huszár, s lekonyult a bajsza, mert a táltos csikó eltűnt, akár a kámfor. De aztán felragyogott a szeme:

– Igaz, ami igaz. Ám az is igaz, hogy az én elveszett csákóm ott piroslik az öledben!

– Ez a te csákód? – csodálkozott a tündérlány. És elpirult. – Az égből pottyant az ölembe. – S azzal már nyújtotta is a huszárnak.

Az megköszönte, s a fejére tette. Azzal indult kifelé a palotaudvarból. Ám a világszép tündérlány utána szaladt. Utol is érte a kapuban.

– Ha kedved tartja, maradj nálunk - mondta csendesen, és lesütötte a szemét.

5.

– Maradnék szívesen – felelte a huszár – de hárman mentünk a csatába, a nagy golyólakomára, az egyik pajtásom otthagya a fél lábát, a másik a fél karját. Reám várnak. S a lovam is énreám vár a nagyberekí gyógykovácsnál.

A szépséges szép tündérlány tán még most is integet a selyemkeszkenőjével a palotakapuból, pedig a három ólomkatona már rég hazaért hozzám.

Mert én voltam a gazdájuk, kisgyerek koromban. Most meg a kisfiamat szolgálják. Igaz, az egyik félkarú, a másik: féllábú, a harmadiknak meg a paripáját mindmáig se tudta meggyógyítani a nagy hírű kovács.

De annyi baj legyen! A fő: hogy ólomszívüket a becsület hevíti!

6.

Tordon Ákos: A csodatrombita

Volt egyszer egy öreg fal. Az öreg falban rozsdás szeg. A rozsdás szegen trombita. A trombitán százesztendőös pókháló. Bizony arról a trombitáról réges-rég megfeledkeztek. Senki nem fújta meg.

Pedig annak a trombitának minden egyes szavára száz huszár nyargal elő a semmiből, s teljesíti a parancsát annak, aki a trombitát fújja. Csakhogy az a trombita messze volt, az Üveghegyen is túl, az Óperenciás -tengeren is túl, de még a szomszéd utca sarkán is túl.

1.

Aki meg akarta volna szerezni, annak előbb az Óriások Anyjához kellett volna beszegődnie kerek egy esztendőre, miután megmászta az Üveghegyet, és átkelt az Óperenciáson, mert az a rozsdás szeg, melyen a pókhálós trombita függött, az óriás asszony kamrája falában volt. Az óriás asszony pedig csak akkor akasztotta le a nyakában hajókötélen viselt kamrakulcsot, ha szolgájának letelt az esztendeje. Akkor a szolgának adta a kulcsot – bizony, legény legyen a talpán azt, aki elbírja a mázsás kulcsot! – s így szólt:

– No eredj, szolgám, a hátsó kamrába, ott találod a béred: ami megtetszik neked, azt választhatod, csak egyre vigyázz: ne végy többet, mint amennyit elbírsz, mert abba beleszakadsz!

2.

Hanem hát nem volt könnyű a szolgálta, beleizzadt, amíg az óriási kulcsot a kamrához cipelte, hát még amikor a zárba kellett illesztenie! S azután!

Belekáprázott a szeme a tenger sok kincsbe, ami ott eléje tárult! A legjámborabb lélek is megtelt ott sóvárgással, s úgy belefeledkezett a kincs-szededetésbe, nem is hallotta, mikor csapódott be a kamra vasajtaja!

Bizony ott maradt a kincseskamrában örök fogságban. Pedig hát csak a pókhálós trombitát kellett volna leakasztania a rozsdás szegről, hogy megszabaduljon. De a trombitát úgy beszótték a pókok, hogy emberszem rá sem akadt egyhamar.

3.

No, olyan rossz híre kerekedett az Óriások anyjának, mert a szolgálai kerek esztendő után mind egy szálíg eltűntek, hogy nem akadt ember, aki szolgálatába szegődött volna. Pedig elkelt volna ott a szolgálta, mert az óriás asszony tizenkét óriás fia még a kisujját sem mozdította meg világéletében. Időtlen idő óta hiába várta az óriás asszony, hogy valaki a házába vetődjék, maga indult hát el, hogy szolgát keressen.

Felhúzta a lábára régen kővé vált óriás ura hétmérföldes csizmáit, melyekkel minden egyes lépéssel hetvenhét óriás-mérföldet tehetett meg, s elindult világgá. Átlépte az Óperenciás-tengert, keresztüllépte az Üveghegyet, ment-mendegélt, egyszerre csak egy zöld mezőre ért. A zöld mezőn egy szénaboglyára ült. A szénaboglya tövében egy legény beszélgetett egy leánnyal.

4.

– A világ végére is elmegyek teveled, Palkó, de otthon már nincsen maradásom! – mondta a leány. – Nem akarják, hogy a te feleséged legyek, hogy téged szeresselek!

– Hová vigyelek, Boriskám, se házam, se kenyérem...- mondta búsan Palkó.

Most megszólalt az óriás asszony, halkan szólt, csendesen, mégis mennydörgésként zengett a hangja:

– Hová is mennétek, ha nem énhozzám?! Énnálam ellehetek, s kerek egy esztendő után annyi kincs lesz a bérétek, amennyit elbírtok!

5.

Boriska és Palkó nem sokat gondolkodott, hanem mind a ketten elszegődtek nyomban az Óriások anyjához. Szolgálták az óriásokat becsülettel kerek esztendőn át. Az esztendő leteltével az óriás asszony átadta Palkónak a kamra kulcsát azzal, hogy válasszon a mátkájával annyi kincset, amennyit ketten elbírnak. De Palkó amint a kamrába lépett, tüstént meglátta a rozsdás szegen függő trombitát.

– Világéletemben mindig ilyen trombitára vágytam! – kiáltott fel, s azzal addig ágaskodott, amíg el nem érte.

6.

Közben Boriska kincssel szedte tele rózsás kötényét. Csakhogy az óriás asszony rájuk csapta a kamra vasajtáját. Szegény Boriska sírva fakadt menten, Palkó pedig bánatában belefűjt a réztrombitába. Hát abban a szempillantásban száz huszár nyargalt elő a semmiből, s megkérdezték Palkótól: mit parancsol?

– Nyissátok ki a vasajtót! – parancsolata Palkó, s a száz huszár máris az ajtónak nyomta a vállát. Amikor kinyílt az ajtó, Palkó örömeiben újra megfűjta a réztrombitát, erre újabb száz huszár nyargalt elő a semmiből.

– Mit parancsolsz? – kérdezték Palkót.

– Kergessétek világgá az óriásokat! – parancsolta Palkó.

A száz huszár erre világgá kergette az óriás asszonyt tizenkét fiával együtt. Most ismét megfűjta a trombitát Palkó, s harmadszor is száz huszár nyargalt elő a semmiből.

– Mit parancsolsz? – kérdezte a kapitányuk.

– Röpíts haza bennünket! – parancsolta Palkó.

A száz huszár hazaröpítette őket. A fél falu odacsődült a csodálásukra. Akkor Palkó újra megfűjta a réztrombitát, s a semmiből előnyargaló huszároknak megparancsolta, hogy hozzák el az óriások kincseit.

A kincseket szétosztotta a faluban a lakodalma napján, s azután szegre akasztotta a réztrombitát. Ott van az ma is, ha valaki közben le nem akasztotta.

Mátyás király huszárja

1. oldal

Volt Mátyás királynak egy huszárja a sok közül, akin nem tudott senki kifogni. Büszke is volt rá Mátyás.

Egyik alkalommal a Burkus mondja Mátyásnak:

- Én bizony túlteszek a te huszárod eszén!
- Azt már nem!
- Hát fogadjunk!

S a két király fél országát tette igazának. Abban egyezkedtek, hogy a huszár megy el a Burkus királyhoz a nagy próbára. Volt egy nagy hiba.

Burkus nem tudott magyarul, a huszár meg burkusul. A király ugyancsak törte az eszét, amivel törbe csalja a huszárt.

Megérkezik a huszár Burkus dísztermébe. Keményen megáll és várja a következőket. A király jelekkel értekezik a huszárral. Jobb kezét felemeli és hüvelykujjával egyet mutat. A huszár ugyancsak válaszol, és kettőt mutat. Erre a király kitarja két karját. A huszár válaszol: felemeli ökölbe szorított kezét. A király felemel egy nagy törvénykönyvet az asztalról, a huszár erre hüvelyéből kivonja a kardját, és négyfelé vág a levegőbe véle.

Ezzel megfelelt a király kitézett három jelére, s győzött a huszár. Tarisznyáját mindjárt arannyal tömték meg és hazabocsátották egy levéllel, amit Mátyásnak küldtek.

Az örömmel olvassa a levelet, melyben Burkus üzeni: Jobb kezemmel mutatok egyet, hogy egy Isten van. Ő kettőt mutat, hogy ne felejtkezzünk meg a Szentháromság másik két személyéről sem. A másik: Tárt karokkal mutatom: de kár, hogy a keresztények szétszórtan élnek. Ő ökölbe szorított kézzel mutatja, hogy összetartsanak. A harmadik: felmutatom a törvénykönyvet, amelyben az ország minden törvénye foglaltatik. A huszár kivonja kardját, hogy ő karddal képes azt megvédeni.

Mosolyog magában Mátyás.

– Nem hiszem, hogy ilyen egyre gondoltak ezek!

3. oldal

Kérdi a huszárt: hogy volt?

4. oldal

– Hát, felséges királyom, testemet-lelkemet kezedbe ajánlom, beérkeztem, és a király mindjárt mutatja ujjával, hogy kinyomja az egyik szemem. Azt már nem. Inkább én neked mind a kettőt, mutatom neki. Majd két kézzel fenyegetődött, hogy kidob. Erre én is ökölbe szorítottam a kezem: gyere csak közelebb, összetörlek! Erre fog a király egy vastag könyvet, hogy hozzám vágja. Én kihúztam a kardomat, hogy felé vágtam. Erre a király megijedt, abbahagyta a fenyegetést, és hazaküldött.

– Tudtam – felel mosolyogva Mátyás király.

Mondókák

Gyí, te paci,
gyí, te ló,
gyí, te Ráró,
hó, hahó!

Hóc, hóc, katona,
ketten ülünk egy lóra,
hárman meg a csikóra!

Így lovagolnak a hölgyek, a
hölgyek (lassan)
Az urak meg így ügetnek, a urak
meg így ügetnek (gyorsabban)
a parasztok így döcögnek, a
parasztok így döcögnek (nagyon
lassan, oldalra billegve)
a huszárok így röpülnek, a
huszárok így röpülnek. (gyorsan)

Trapp, trapp, trapp,
lovam trappolgat,
hegyen-völgyön, alagúton,
nem tévedünk el az úton.

Lovam seprő:

Nyi-ha-ha,

Vágtat, mint egy

Paripa,

Kardom is van:

Fakanál,

Aki nem fut,

Póru jár!

Piros, fehér, zöld,
ez a magyar föld.

Magyarország a mi hazánk,
miénk ez a föld,
kis zászló a kezemben,
piros, fehér, zöld.

.....
*Volt egyszer egy katona,
Annak volt egy falova.
nem volt e ló zabfaló,
csak egyszerűen hintaló.*

.....
*Mint a zászló a tornyon,
forog fenn a szélben
Bence keze ide-oda,
úgy forogjon épp.
(kézfej forgatása jobbra-balra)*

.....
*Répa, retek paszternák,
Most jönnek a katonák.
Ádám, Éva, két szem szilva,
kifli csücske, kapd be hamm!*

.....
*Egy, kettő, három, négy,
Kis katona, hová mégy?
Debrecenbe pipáért,
Kolozsvárra leányért.*

.....
*Gyí, te szürke,
Gyí, te fakó Miskolcra,
Ugrass föl a kis polcra!*

.....

Simai Mihály: Szárnyas lovon három huszár

Szárnyas lovon három huszár

minden reggel világra száll.

Felhőt kaszál, erdőt kuszál,

vihart habar három huszár.

Szárnyas lovuk csudaráró.

Csákójuk is csudacsákó.

Mentjük a naplemente,

hegynyereg a lovuk nyerge.

Mentovics Éva: Bátor huszárok

Lendül a kardjuk,

csillan a lapja.

Bátor huszárok

készülnek harcba.

Dobban a patkó,

indul a vágta,

harsan a kürtszó,

senki se gyáva.

Pirkad a hajnal,

nap tüze éled,

felszabadítják

a magyar népet.

Janicsák István: Vágta

Csattog a patkó a vén betonon,
vad lovam vágdat az utcasoron.

Pattan a szikra a körme alatt,
néznek a népek, amerre halad.
Vágdat a vágdat a büszke lovam,
lábain színezüst patkója van.

Röppen a szélben a büszke sörény,
trappol a pej kő az utca kövén.

Mentovics Éva

Huszár vagyok

Huszár vagyok, dalia,
alattam a paripa.
Nézzétek csak, fiúk, lányok,
paripámmal poroszkálok!

Szép hazámat szeretem,
zászlót lenget a kezem.
Anyukám szól: - Büszkén nézem,
te vagy az én szép vitézem!

Orgoványi Anikó: Huszárvágta

Piros, fehér, zöld szín ragyog

a kokárdámon,

piros, fehér, zöld szín lobog

a magyar zászlón.

Piros szín a szeretetért,

és a szabadságért,

fehér szín az emberségért,

és a barátságért.

Zöld szín erdőkért, mezőkért,

rügyező hajtásért,

reményteli, felvirágzó

szép Magyarországért!

Faltysné Ujvári Anna: Magyar vagyok

Az én népem neve :magyar,

Jelünk:piros-fehér-zöld.

Hogy én magyar gyermek vagyok,

Engem büszkeséggel tölt.

Az én hazám:Magyarország –

Bölcső helyem,otthonom,

Gyarapítom,vigyázok rá,

Tönkre tenni nem fogom.

Az én édes anyanyelvem-

Édesanyám bizta rám-

A nagyvilág legszebb nyelve.

Bízzál bennem, kis hazám!

Weöres Sándor: Megy az úton

Megy az úton a katona,

zúg a vihar, fúj a szél,

zúg-búg, fúj a szél,

a katona sose fél.

Mitől félne? Kezibe kard,

gonoszoknak odavág,

dirr-durr, odavág,

sose bántsák a hazát.

Donászy Magda: Március 15.

Melegebben süt ma a nap

elmúlt már a hosszú tél.

Minden házon zászlót lenget

a víg márciusi szél.

Magyarország szabadságát

ünnepeljük e napon,

Háromszínű magyar zászló

Azért leng a házakon.

Csanádi Imre: Március ünnepére

A Múzeum terére,

fütyülve az esőre,

tódul a nép, árad a nép –

Petőfi a vezére.

Áll a lépcsőn Petőfi;

Pest utcáit betölti

bátor hangja: Talpra magyar! –

egész hazát betölti.

Szól Petőfi: Esküszünk!

Zúg az ország: Esküszünk!

Rabok tovább, rabok tovább,

rabok tovább nem leszünk!

Petőfi Sándor : Nemzeti Dal

Talpra magyar, hí a haza!
Itt az idő, most vagy soha!
Rabok legyünk vagy szabadok?
Ez a kérdés, válaszatok! –
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

Drégely László: Pereg a dob

Pereg a dob:

Tra-ta-ta,

Most kezdődik

A csata.

Papírcsákó

Fejemen,

Ezt a csatát

Megnyerem.

Sarkady Sándor: Fel!

Itt az óra,
itt az óra!
Aki vitéz
fel a lóra!
Rajta vagyok, rajta máris-
vitéz volt a nagyapám is.

Weöres Sándor: Rajta, rajta!

Rajta, rajta jó katonák,
zászlónk lengjen égre.
Verjük le az ellenséget,
fusson messze végre!

Weöres Sándor : Megy az úton...

Megy az úton a katona,
zúg a vihar, fúj a szél,
zúg-búg, fúj a szél,
a katona sose fél.

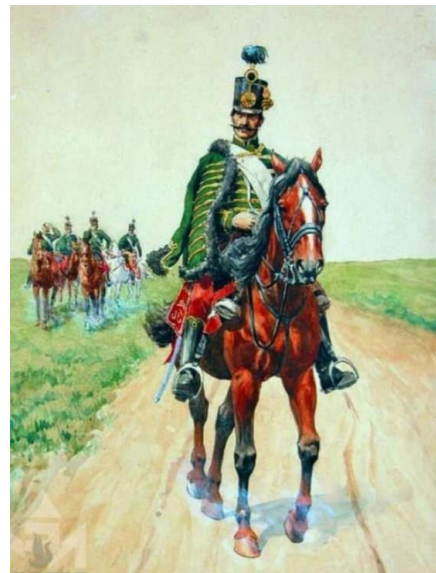
Mitől félne? Kezibe kard,
gonoszoknak odavág,
dirr-durr, odavág,
sose bántsák a hazát.

Gáspár János: Vesszőparipám

Leng, leng kicsi fa,
Majd, majd valaha
belőlem is lesz egy kicsi
lovas katona.
Ló, ló, paripa,
száján zabola;
gyí te, gyí te tüzes csikó,
váglass amoda!
Lebben a serény
félre kis legény,
Árkon-bokron, mint a fecske
átrepülök én!

Sarkady Sándor: Március 15-re

Zeneszó zeng, menetelnek,
süt a napfény, fut a felleg;
fel a zászlót, fel az ég-
Magyarország örömére!
A szabadság dala szálljon,
aki ember, ide álljon:
jövel édes szabad ország-
gyönyörű légy, Magyarország!

Mentovics Éva **Útra kél a huszár**

Útra kél a dalia,
számít rá a népe,
szólják a nemzete
huszárseregébe.

Felhúzza a dolmányát,
felölti a mentét,
átöleli kedvese,
úgy kíván szerencsét.

Felpattan a lovára,
harcmezőre vágat,
együtt dobban a szíve
minden hű huszárnak.

Fenn lobog a zászlajuk
piros-fehér-zöldje,
nem tűrik, hogy ellenség
lépjen magyar földre.